

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Didymo. 330.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

γέν, τῆς ζώντων μάλλον ναμάτων
τὸ φρέαρ ἐξερεύνησον, ὅσῳ χειρίζεται
καὶ τὸ μικρὸν διφαν, καὶ τῇ γλώσῃ ὁ-
ρέγει φυλακὴν, μὴ εἰς λόγους ἐκκλι-
νεν ποιησίας.

Διδύμω. τλ.

Τὴν αἰτίαν τῆς ὑπεβλάσεως τοῦ
πατριάρχου, ὁ μέγας Δαβὶδ ἐν ψαλ-
τηρίῳ ἀνακρυσθὲν, καὶ πρὸς συγ-
χρήσιν αὐτῆς τὸν δεσπότην ἐξελέ-
μνος, καὶ τὴν ἀφικτον τῆ θεῶν γινώσκον
ἐσήμανε, καὶ τὴν μετὰ τὸ πᾶσιμα, τῆ
Ἀδάμ εὐγνωμοσύνην ἐδήλωσεν, ὅσῳ
ἐκρύβην, λέγων, τὸ ὄσφῳ μου ἔπῳ σου
ὁ ἐποίησας ἐν κρυφῇ, ὅσῳ ἔλαθέ σε,
φῆσι, τῆς γυναικός μου ὁ ὄλιθος, ἦν
ἐκ τῆς ὄσφῳ μου λεληθότως ἐποίησας,
ὑπὸ βαρεῖ ἐνάσας με. ἀλλ' ἔγνωσ τὰ
ἡμέτερα κρυφία, ὁ ἐκείνην κρυφίως
ὑποσησάμνος.

Τῷ αὐτῷ. τλα.

Ἀγγίλους ὄν, καὶ συνετῶς ἐρευθῶν,
ἔδδεν δυνάσασιν ἀγνοεῖν. πάντα γὰρ
καλῶς ἀθροίσας ἐν νεότητι, ἔχεις ἐν
γῆρει ἀπάσασιν, τὸ ἀκατέργαστον μὴ
εἶδδσαν οἱ ὄφθαλμοί σου, τὸ μήπω
περὶ χέν μοι, φῆσιν ὁ Ἀδάμ, ὡς ἦδη
περὶ χέν καθόρας. καὶ τοὺς τίως μὴ
περὶ χέντας, ὡς ἦδη περὶ χέντας ὄπτισα-
σαι. δυνάσασιν δὲ νοήσασιν καὶ διχῶς, τὸ ἀ-
κακὸν καὶ ἄσπῳνον καὶ ἀνεξέργαστον
μου. ἔργον γὰρ ἡ περὶ νοία λέγεσθαι
φίλει. εἶδδσαν οἱ ὄφθαλμοί σε, καὶ ὅτι
τῷ βιβλίῳ σου πάντες γραφῆσονται.
καὶ ὅσῳ ἐπιφῆσιν, ὁ μὴ σωίεις, ἢ λαν-
θάνει σε, ἀλλὰ καὶ τὰ μέλλοντα γινώ-
σκεις, καὶ τὸ ἀκακὸν μου οἶδας, ὅπως
ἀγνοία ἠπάτημα, καὶ τῷ ἀλήσῳ
τῆς μνήμης σου, πάντες οἱ λογισμοί
μου ἐπιστημαῖνται.

re cupis, viuarum potius aquarum partem
inuestiga: qui hoc affert vt ne quis postea
fitiat, & linguæ custodiam præbet, ne in
malitiæ verba declinet.

Didymo. 330.

Transgressionis primi parentis causam
magnus ille David in Psalterio canens, at-
que ad eam condonandam facilem ac pla-
cidum Dominum reddens, & ineuitabi-
lem Dei cognitionem esse significauit, &
Adami post lapsum candorem animique
probitatem declarauit, his verbis utens,
Non est occultatum os meum à te, quod
fecisti in occulto. perinde ac si diceret:
Non te fugit vxoris meæ lapsus, quam ex
osse meo, cum me somno graui oppressif-
ses, occultè condidisti. Verum animorum
nostrorum latebras perspectas habes, qui
eam occultè procreasti.

Eidem. 331.

Cum tu & ingenij acumine polleas, &
Scripturarum sensum sagaciter perscrut-
eris, nihil est quod te latere possit. Nā cum
omnia in iuuenili ætate præclare colleger-
is, quietem in senectute habes. Imperfe-
ctum meum viderit oculi tui. Illud quod
nondum à me factum est, inquit Adamus,
tanquam iam confectum perspicis: & eos,
qui nondum nati sunt, tanquam iam in lu-
cem editos, noscis. Potest etiam hic locus
alio modo intelligi. Innocentiam meam,
animique ab improbitate puritatem, at-
que id quod minimè egi (opus enim ple-
runque animi conceptio appellatur) vi-
derunt oculi tui. Et in libro tuo omnes
scribentur. hoc est, nihil est quod non in-
telligas, aut quod te fugiat: verum & futu-
ra cognoscis, & innocentiam ac simplici-
tatem meam exploratam habes, nimirum
quoniam pacto per ignoracionem in frau-
dem lapsus sim, & in memoria tua, in quā
nulla obliuio cadere potest, omnes cogita-
tiones meæ consignantur & inculpantur.